

Van de week klopte Jaap, onze buurjongen, bij ons aan. „Buurman, mag dit even bij U op de weegschaal staan?“, vroeg hij op vrolijke toon. Het bleek een sloop, meer dan half gevuld met gedroogde Ronde zonnedaaw (*Drosera rotundifolia*) te zijn.

Dit is een unieke gelegenheid, flitste het door mijn gedachten, nu zou ik hem er op attent kunnen maken, dat je maar niet jaar in en jaar uit alle zonnedaaw kunt blijven wegplukken. Bovendien zou ik hem kunnen wijzen op de vernielingen, die dat gepluk in de vegetatie van de rietschoot teweeg brengt, waardoor o.a. orchideetjes, waaronder ook minder algemene, worden vertrapt of nodeloos mee worden uitgerukt.

Inmiddels balanceerde het sloop op onze keukenweegschaal. De ogen van Jaap volgden met spanning de wijzer. Ruim één kilogram, lazen we af. Daar krijg ik meer dan f 35,— voor, juichte zijn heldere jongensstem. Die van mij zweeg. Mijn armzalig evangelie over plantjes betekende immers niets tegenover die 35 klinkende munten. Jaap zou mij bovendien moeilijk gelijk kunnen geven. Bijna alle meisjes en jongens uit zijn omgeving geven ieder jaar weer gehoor aan de advertenties in ons streekblad, waarin plaats en tijd worden genoemd waar, tegen inlevering van de gedroogde zonnedaaw, de begeerde zilverlingen worden neergeteld.

Ik wierp nog even een blik in het sloop. Hoeveel plantjes zouden hier wel in zitten? Ik weet het niet. Evenmin weet ik, of en hoe je hiertegen iets redelijks kunt ondernemen. Bovendien lijkt het mij, objectief bekeken, ondoenlijk uit te maken wat Jaap de meeste levensvreugde brengt — een gave vegetatie of klinkende munt.

*Rondom Emmen kampt men eveneens met een dergelijke natuurvernieling. B. en W. van Emmen stellen de gemeenteraad voor een gemeentelijke verordening aan te nemen, waarbij het plukken van zonnedaaw en andere met name genoemde planten verboden wordt.*  
(Red.)

Freek van der Meer:

## Kokmeeuw nestelde op watermeter

In het — onder beheer van de Vereniging tot behoud van natuurmonumenten staande — reservaat „Voorne's Duin“ behoren onder andere de kokmeeuwen tot de regelmatige broedvogels.

In het voorjaar van 1961 had één kokmeeuw echter een merkwaardige plaats uitgezocht voor het nest. Midden in een moerassig gebied bouwde het dier namelijk een woning boven op het deksel van de meetbuis voor het opnemen van de waterstand. Wanneer de jachtopziener — de heer G. Meijvogel uit Rockanje — zijn meetwerkzaamheden kwam verrichten, moest hij eerst de eieren voorzichtig opzij leggen en het nestmateriaal verplaatsen om dan pas het deksel te kunnen openen.

Na het meten (zie foto) bracht de jachtopziener het nest weer in „broedbare toestand“, legde de eieren op hun plaats en ... zag dan van korte afstand hoe de kokmeeuw na een vluchtige inspectie van het nest het broeden voortzette.